

Taffelpengene, naturligtviis ikke personligt Tillæg til Gagen. Spørgsmaalet er nu, om under hans Fraværelse de Legationssecrétaires tilkommende Taffelpenge skulle beregnes ham efter 2000 eller efter 4000 Rd. Det kan neppe være tvivlsomt, at de skulle beregnes efter de 2000 Rd., der ere normerede efter Postens Vigtighed, og uden Hensyn til det personlige Tillæg, der netop som personligt Tillæg tilkjendegiver sig som mere tagende Hensyn til de personlige Forhold, til Ministerens Formuesforhold. Der er imidlertid udbetalt i hans Fraværelse i London til Legationssecrétaires 300 Rd., og han har saaledes forholdsvis faaet Mere, end naar det skulde beregnes efter 2000 Rd. Imidlertid kan jo Spørgsmaalet af den anførte Grund være tvivlsomt, skjøndt det vel ikke kan være tvivlsomt efter den 1ste Februar 1852, da Gesandten blev forflyttet til London, og den ny ansatte kun fik de 2000 Rd. i Taffelpenge; men i hvert Tilfælde har dette Spørgsmaal liden Betydning, og det maa ganske vist indrømmes, at Summen i og for sig betragtet ikke er stor. Under adskillige Udgifter paa Contoerne B og h er den bevilgede Sum 59,950 Rd. overskredet med 6342 Rd. 13 $\frac{1}{2}$, som i særdeleshed ere anvendte til Missioner, Consulater o. s. v. Blandt disse er der to Poster, der i og for sig uden Hensyn til det overskredne Beløb neppe kunne give Anledning til Tvivl, nemlig 1600 Rd. til en Videnskabsmand og 200 Rd., som foruden de bevilgede 400 Rd. ere betalte til Consulen i Rom. Det første Punkt har været under Forhandling i forrige Sæstion, den Gang kun for et Beløb af 1200 Rd., og da det blev bevilget, kunde Udvalget saameget mindre reise Spørgsmaal, som Udgiften senere er bortfalden.

Hvad de 200 Rd. angaaer, da er det vel mindre correct, efter som der er bevilget en bestandig Gage i flere Aar; men, da dette Tillæg er bevilget i Finansloven for 1853, maa det antages erkjendt af Rigsdagen, at der i Realiteten talte overmaade Meget derfor, og Udvalget skal derfor heller ikke gjøre nogen videre Indstilling. Hvad de øvrige Poster angaaer,

kan Rigsdagen om deres Hensigtsmæssighed eller U hensigtsmæssighed ikke have nogen bestemt Formenting, da de slutte sig til diplomatiske Forhold, og, endskjøndt Udbyttet ikke altid har været det heldigste, følger dog ikke deraf, at Vedkommende ikke have gjort deres Bedste; i alt Fald var det Regjeringens Pligt at gjøre slige Forsøg. Der er imidlertid et Punkt, som seer paafaldende ud, det nemlig, at man har havt en overordentlig Misstion i Madrid i en lang Tid for at drive Underhandlinger, som maatte være meget hjærtomme for den der fast ansatte Gesandt, da han jo derved kunde gjøre virkelig Gavn. Imidlertid er ogsaa dette Noget, som er vanskeligt at bedømme. Der er et formeelt Spørgsmaal i saa Henseende, idet der nemlig, foruden den bevilgede Sum, der er opført paa Regnskabet, er udbetalt 6,342 Rd. 13 $\frac{1}{2}$ for Danmarks Deeltagelse i Elbstadsarts-Conventionen og for i Forbindelse dermed staaende Conferencer i Dresden. Denne Udgift for Danmarks Deeltagelse er for Holsteens Regning, og er saaledes en Udgift, der ikke giver Anledning til Tvivl. Det er derimod paafaldende, at dette Beløb ikke er opført i selve Regnskabet, hvilket hidrører fra, at det som en Udgift, der alene vedkommer Holsteen, bliver refunderet af dets Indtægter. Dertil kommer, at endeel af Udgiften vedkommer et tidligere Regnskabsaar og altsaa behøver formel Aerkjendelse. Summa Summarum indstiller Udvalget, at det passerer, dog med det lille uskadelige Ord: „kan passere“, da der er enkelte Poster, som for en meget streng Bedømmelse kunde give Anledning til Tvivl, derunder indbefattet baade de 1,600 Rd. og de 200 Rd., som af Realitets-Grunde have været undertastede Discussion, og tillige den Udgift, som vel paa anden Maade er refunderet, men dog i Realiteten henhører under denne Conto.

Da ikke Flere ønskede Ordet, gif man over til Afstemningen af dette Affnit, hvorved

1) Udvalgets Indstilling til Rigsdagens Beslutning med Hensyn til Revisionens Antegningspost til § 5: Statsraadet, Rigsdag